

Бог и дјеца

Дјеца која расту , а да се у њима не буде мисли о Богу и моралности могу с великом вјероватноћом да занемаре своје душе. С друге стране, о дјечи данас сви бринемо дајући им шансу за најбоље образовање, спортове, подржавамо њихова интересовања, покушавамо да им остваримо жеље удовољавајући им у гардероби, компјутерским и осталим играма, и уопште трудимо се да они проведу своје вријеме баш онако како њиховим жељама и талентима одговара. Настојимо да њихово дјетињство испунимо радосћу, лијепим успоменама и безбрижношћу. У најбољој намјери желимо да их поштедимо свега тешког и непријатног и некако заборављамо да та мала бића имају њежне душе и да те душе требају исто тако храну, његу и васпитање, те да не требају бити препуштене саме себи. Те душе требају водство. Можда је вријеме да се и сами зауставимо, препустимо минути тишине... И онда... у тој тишини... да се упитамо... куда журимо и да ли смо нешто заборавили, нешто од животне важности, нешто коријенито, нешто незамијењиво.

Наша дјеца треба да расту уз Бога. Мисли о Богу уљепшат ће њихове душе. Свјесност о Богу је за душе најснажније уточишта и начин да се пронађе радост у ма каквој свакодневици која долази. Прелепо је расти са сазнањем да што је човјеку немогуће Богу је могуће. Нашу дјецу не бисмо смјели ускратити те спознаје, јер прије или касније у некој ситуацији она ће се осјетити слаба, немоћна и усамљена. Учимо их зато већ данас да ускладе своје кораке са Божанским заповијестима. Немојмо их учити и подржавати у томе да свијет подвргну себи и своме схватању личних права, своме виђењу слободе гдје им је мање више све дозвољено укључујући и занемаривање и игнорисање Божанског пута.

Откривање тајне Бога у себи треба бити увијек важан и неодгодив задатак. Умијесто свјесности о себи и својој слободи учимо их љубави према Богу и према сваком човјеку. Никакав други згодитак и постигнуће неће испунити срце толиким миром и радосћу као што може срце испуњено љубављу. На жалост, умијесто да учимо дјецу да оно што желе себи чине другима, ми их учимо да првенствено воде рачуна о самима себи. Заборављамо да је испуњавање Божанских заповијести највише што неко некога може подучити. Ако душу ускратимо тога сва остала знања биће споредна. Припремимо своју и душе наше дјеце за Божански Дух и пут. Божански Дух у нама даће нам безусловну љубав и разумијевање. Избор морамо направити свјесно и намјерно, у супротном вријеме у коме живимо, компјутери, ТВ, забава... одвешће нас далеко од пута праве истине. Научимо нашу дјецу да корачајући земљом истовремено корачају ка небу и једног дана небеска врата отворе са лакоћом.

Бранка Кричковић